

[Poul Møller.]

Det fremgik af det citat, det ærede medlem hr. Carl P. Jensen gav os, at formanden for Akademisk Arkitektforening, hr. Philip Arctander, havde udtalt, at oktober 1959 standsede denne boliglovs gode virkninger. Nu synes jeg, at de, der har så travlt med at kritisere indholdet af vor udtalelse af 4. oktober 1959, skulle betænke denne tidsmæssige sammenhæng og lægge mærke til den, ikke fordi jeg tror, at den højtærede boligminister har taget mod vore råd, for det ville ikke ligne ham — det er jo gode råd, vi giver — men fordi det måske derfor kan forklares, at vi ikke i udtalelsen har gjort opmærksom på, at regeringen har ændret sin boligpolitik, idet det altså skete og blev offentliggjort praktisk taget samtidig og måske senere end den 4. oktober.

Jeg skal dernæst om det, den højtærede boligminister kalder blålys, sige, at ministeren næppe mener, at de besparelser, han selv har gennemført ved ikke at bruge penge, som han kunne bruge, er blålys. Har man en hjemmel til at bruge nogle penge og man ikke bruger den, betragter vi det som en besparelse. Man har i mange år opkrævet midler til dækning af statens udlånsudgifter, og jo før man sætter ind med besparelser på dette område, jo før man standser tilsagnsbeløbene, hvad enten det er tvunget af oppositionen eller af egen fri vilje, desto før nedsættes også de udbetalingsbeløb, der kommer som krav på finanshovedkassen. Det er ganske klart, at hvis man vil have besparelser, må man ophøre med at give lånetilsagn, og så snart ministeren eller andre kan gennemføre en sådan standsning, vil besparelserne komme.

Det er jo sådan, at en af de hovedindvendinger, der har været rejst mod 4. oktoberudtalelsen, har været, at den blev offentliggjort på et tidspunkt, da der var stærkt efterspørgselspres og høj beskæftigelse, og man frygtede noget tilsvarende i 1960. Må jeg her gøre den bemærkning, at jeg tror, at en stor del af det efterspørgselspres, der har været i sommeren 1959, skyldes boligministerens udøvelse af sine bemyndigelser i henhold til boligstøtteloven. Der er igennem boligstøtteloven og igennem de 12 000 lånetilsagn, der er givet i 1959, samtidig med den nye lov, der appellerede til den private kapital, sat mere i gang, end

der var arbejdskraft til, hvilket naturligvis vil komme til at forlænge byggeperioderne. Det, der har fremkaldt inflationen eller efterspørgselspresset, har været, at man har sat byggeri i gang i kraft af disse bemyndigelser i boligstøtteloven, og vi har oplevet gang på gang i efterkrigsårene, at boligstøttelovens lånebemyndigelser er blevet anvendt på en sådan måde, at man har fremkaldt et for stærkt efterspørgselspres i samfundet, således at der ikke samtidig har kunnet føres en fornuftig finanspolitik, og det har senere presset skatterne i vejret, når man har skullet finansiere de lånetilsagn, der har været givet.

Mit parti mener altså, at det er nødvendigt at begynde på besparelserne, og vi føler os ikke trykke ved, at den højtærede boligminister siger, at han ikke vil benytte sig af sine bemyndigelser. Vi er klar over, at han bliver udsat for et pres fra medlemmerne af socialdemokratiet og fra det ærede medlem hr. Carl P. Jensen, og at han kan falde for dette pres, hvis loven giver ham hjemmel dertil. Det må være således, at en lov ikke skal indeholde et sikkerhedsnet som det at overlade til boligministeren, hvornår han anser den økonomiske situation for at være af en sådan karakter, at han vil give statslån. Det må være folketetinget, der har bevillingsmyndigheden. Det må være det høje ting, der bestemmer, hvornår den økonomiske situation i samfundet er sådan, at man mener, der skal udlånes penge til boligbyggeri. Det er det, vi tilsigter med vort forslag om ændringer. Derved mener vi, at de besparelser og den nedtrapning af statens udlånsudgifter, som var bragt i udsigt ved den nye boligstøttelov, dels bliver reelle, dels bliver fremskyndet ved, at man fratager ministeren de gamle bemyndigelser.

Den højtærede boligminister udtalte her i dag, at befolkningen ikke kan betale huslejerne i nybyggeriet. Jeg tror egentlig ikke, at den højtærede boligminister helt kan have den opfattelse. Så ville han jo give det ærede medlem hr. Carl P. Jensen ret, og så ville han i virkeligheden føre en meget stærk anklage frem mod sin egen administration af boligstøtteloven. Man kan ikke administrere den nuværende boligstøttelov og samtidig sige, at befolkningen ikke kan betale lejen i det byggeri, der opføres i dag.

Jeg vil gerne spørge den højtærede bolig-